

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **Capital group SERVICE s.r.o.**, sídlem Biskupský dvůr 2095/8, Praha 1, zastoupená JUDr. Ing. Mgr. Pavlem Sorokáčem, MBA, advokátem se sídlem Pařížská 68/9, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2015, č. j. 1394/580/15, 57254/ENV, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2018, č. j. 3 A 132/2015 - 230,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobkyně napadla žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) rozhodnutí žalovaného specifikované v záhlaví, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále jen „ČIŽP“) ze dne 30. 6. 2015, č. j. ČIŽP/49/OOL/SR01/1216429.135/15/VDB, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 3. 8. 2015, č. j. ČIŽP/49/OOL/SR01/1216429.144/15/VDB. Tímto rozhodnutím byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 3 200 000 Kč za spáchání správních deliktů podle § 4 písm. a) a c) zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa (dále jen „zákon o ČIŽP“), a podle § 88 odst. 1 písm. a) a § 88 odst. 2 písm. n) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“).

Správní delikty spočívaly v tom, že žalobkyně bez příslušných povolení prováděla těžbu porostů a terénní úpravy na lesních pozemcích v CHKO Beskydy, čímž poškodila životní prostředí. Žalobou se domáhala vyslovení nicotnosti rozhodnutí žalované, eventuálně jeho zrušení.

[2] Rozsudkem specifikovaným v záhlaví městský soud žalobu zamítl pro nedůvodnost. V odůvodnění předně konstatoval, že napadená správní rozhodnutí (prvostupňové i o odvolání) nenaplňují znaky nicotnosti ve smyslu § 77 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozhodnutí si podle názoru městského soudu vzájemně neodporují, nejsou postižena vnitřní rozporností a jsou zcela jasná. Důvodnou neshledal ani námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované. K námitce, že žalovaný nepřihlédl k třetímu doplnění odvolání, městský soud objasnil, že veškerá doplnění odvolání byla podána po uplynutí stanovené lhůty. I přesto ČIŽP akceptovala doplnění č. 1 a 2 a postoupila je žalovanému, který o nich rozhodl; třetí doplnění pak žalovaný vyhodnotil jako podnět k přezkumu rozhodnutí ČIŽP, avšak důvody k zahájení přezkumného řízení neshledal, což žalobkyni sdělil v souladu s § 94 odst. 1 správního řádu. Související námitku, že třetí doplnění odvolání nemohlo být odmítnuto jako opožděné, neboť bylo podáno ve lhůtě stanovené usnesením ČIŽP ze dne 24. 7. 2015, vyhodnotil městský soud jako klamavou a procesně účelovou, jelikož tato lhůta byla stanovena pro jiný procesní úkon. Městský soud nepřisvědčil ani námitkám týkajícím se znaleckých posudků a ztotožnil se s hodnocením důkazů provedeným správními orgány.

[3] Městský soud dále neshledal důvodnou ani žalobní argumentaci týkající se dokazování. Za zákonný označil postup, kdy byly jako důkazní prostředky použity výpovědi svědků, kteří odkázali na svá předchozí vyjádření uvedená do dílčího protokolu o kontrole či záznamu o podání vysvětlení. Neztotožnil se ani s námitkou, že ČIŽP vedla dokazování k budování sjezdové tratě a nikoli k tvrzenému porušení předpisů o životním prostředí. Podle městského soudu „*všechny provedené úkony měly zjevnou relevanci ve vztahu ke správním deliktům, za něž byla žalobkyni uložena pokuta.*“ Záměr vybudování sjezdové tratě byl jednou z významných okolností, které v průběhu shromažďování podkladů vyšly najevo a taktéž má přímou souvislost se správními delikty, neboť z něj vyplývá zejména úmysl při jejím konání. Tento závěr vyplývá také z výpovědi pana Kajzara, u kterého žalobkyně objednala těžbu dřeva (tato skutečnost plyne z jeho výpovědi a listiny objednávky založené ve spise), i z dalších svědeckých výpovědí a znaleckých posudků. Neztotožnil se ani s námitkami stran nezákonnosti pořízených fotografií a videozáznamů, a konečně ani s námitkou, že ČIŽP nepřihlédla k výpovědi pánů X a X.

[4] Závěrem městský soud nepřisvědčil ani námitce, podle které správní orgány neposuzovaly a neprokazovaly materiální stránku správních deliktů a dodal, že „*vykácení lesního porostu na území značného rozsahu, ve 2. zóně CHKO, bez příslušných povolení je zjevně jednání vykazující tak vysokou míru škodlivosti, že není možné dojít k závěru, že by takové jednání, bez ohledu na naplnění znaků skutkové podstaty po formální stránce, neporušovalo zájem společnosti.*“ K žalobnímu bodu uplatněnému v podání ze dne 7. 12. 2015 městský soud nepřihlédl, neboť toto podání bylo učiněno po uplynutí lhůty pro podání žaloby. Neshledal ani důvod k upuštění od trestu za spáchané správní delikty, či k moderaci uložené pokuty ve smyslu § 65 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku městského soudu žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V ní navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatelka v kasační stížnosti konkrétně namítá, že městský soud zatížil řízení vadou, která má za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, pokud nevyrozuměl o probíhajícím řízení obec Dolní Lomná, ačkoli s ní bylo jednáno jako s účastníkem předcházejícího správního řízení. Tato obec by měla mít postavení osoby zúčastněné na řízení, neboť v jejím katastrálním území došlo ke spáchání správního deliktu a podle § 2 odst. 3 zákona č. 388/1991 Sb., o Státním fondu životního prostředí České republiky, tak do jejího rozpočtu připadá 50 % uložené pokuty. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu (stěžovatelka konkrétně odkázala na rozsudek ze dne 19. 4. 2018, č. j. 2 As 105/2018 – 26) přitom § 34 odst. 2 s. ř. s. „*předpokládá aktivní postup soudu při zjišťování okruhu možných osob zúčastněných na řízení, a to i v případě, že žalobce tyto osoby v žalobě neoznačí*“. V uvedeném pochybení soudu stěžovatelka spatřuje naplnění důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spočívající v tzv. jiné vadě řízení před soudem.

[7] Stěžovatelka dále vyjádřila přesvědčení, že v jejím případě došlo k zániku odpovědnosti za delikt ní jednání, k čemuž městský soud i správní orgány měly přihlídnout z úřední povinnosti. K tomu stěžovatelka odkázala na § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění před novelou provedenou zákonem č. 204/2015 Sb., „*který ve svém prvním odstavci ve větě před středníkem zcela jednoznačně stanovuje, že přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok*.“ Stěžovatelka si je vědoma, že dovozovaný správní delikt nebylo možné za předcházející právní úpravy klasifikovat jako přestupek, nicméně má za to, že „*vzhledem k tomu, že správní delikty právnických osob neměly vlastní ucelenou zákonnou úpravu, tedy u tak významného institutu, kterým je právě promlčení, je nutné použít analogie*.“ Stěžovatelka tak má za to, že napadený rozsudek (který se sice touto otázkou výslovně nezabýval, avšak potvrdil žalobou napadené rozhodnutí) i jemu předcházející správní rozhodnutí spočívají na nesprávném posouzení právní otázky, případně že ze strany správních orgánů došlo k porušení zákona v ustanoveních o řízení před správním orgánem, když k uvedenému nepřihlédl z úřední povinnosti. Stěžovatelka v postupu správních orgánů spatřuje porušení § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, ve spojení s § 66 odst. 1 písm. h) správního řádu.

[8] Stěžovatelka je taktéž toho názoru, že při zjišťování skutkové podstaty věci došlo ze strany správních orgánů k porušení zásady materiální pravdy a zásady vyšetřovací, když nevezaly v potaz skutečnost, že na území České republiky od rozhodné doby dochází k neustálému zhoršování kůrovcové kalamity. Tuto skutečnost lze podle stěžovatelky klasifikovat jako notorietu, neboť o ní bývají pravidelně zveřejňovány informace „*i v těch nejvíce frekventovaných médiích*“. K uvedené argumentaci stěžovatelka odkázala na e-článek, podle jehož obsahu se v roce 2017 výrazně zvýšil objem evidovaného smrkového kůrovcového dříví, přičemž „*katastrofální*“ situace přetrvává zejména v Moravskoslezském a Olomouckém kraji (což je dotčené území v projednávané věci), kde jsou dotčeny 2/3 z celkového objemu kůrovcového dříví. V souvislosti s těmito závěry poukázala stěžovatelka na povinnost vlastníka lesa, „*aby včas zabránil působení škodlivých účinků, kdy základním bojem s kůrovcem může být toliko jeho aktivní vyhledávání, a to těžbou napadených stromů a včasná asanace, aby se tak zabránilo dalšímu šíření*.“ Odkázala rovněž na § 32 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně některých zákonů (lesní zákon), podle něž je vlastník lesa povinen provádět preventivní opatření ve vztahu k působení škodlivých činitelů na les, „*přičemž takovýmto dostatečným opatřením, jak je i odbornou veřejností na tomto úseku hodnoceno, může být pouze těžba a následná rekultivace dotčeného území*.“

[9] Konečně stěžovatelka namítla, že skutková podstata, z níž správní orgány vycházely, je v rozporu s obsahem spisu, jelikož „*mělo být zjištěno a rozhodnuto*“, že se v jejím případě jednalo o těžbu úmyslnou, ačkoli součástí správního i soudního spisu jsou přípisové od Lesy České republiky, s.p., které dokladují, že stěžovatelka byla právě s odkazem na § 32 lesního zákona s předstihem vyzvána k provedení nahodilé těžby kůrovcového dříví a vyrozuměna, že provedení těžby má nahlásit příslušnému revírníkovi, jinak bude těžba považována za neprovedenou,

za což jí hrozí pokuta do částky 100 000 Kč. Správní orgány ani městský soud se s touto skutečností nevypořádaly, ačkoli na ni byly stěžovatelkou upozorňovány. Stěžovatelka také poznamenala, že těžba dřeva, coby opatření k ochraně lesa před kůrovcem, byla řádně nahlášena a výběr konkrétních stromů k odstranění prováděl odborný lesní hospodář, popřípadě těžář, který měl jasné zadání pokácet kůrovcem napadené stromy.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na zákonnosti i věcné správnosti obou správních rozhodnutí, a taktéž na svých závěrech vyslovených ve vyjádřeních učiněných v řízení před městským soudem, na které v plném rozsahu odkázal. Ztotožnil se s napadeným rozsudkem a neshledal žádný důvod pro jeho zrušení. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

[11] Ke konkrétním stížným námitkám žalovaný uvedl následující.

[12] Obec Dolní Lomná dle jeho názoru nebyla napadeným rozsudek dotčena na svých právech ani povinnostech, jelikož příjmy z pokut do rozpočtu obcí nejsou nárokové.

[13] Promlčení deliktů v průběhu řízení nenastalo. Do účinnosti přestupkového zákona č. 250/2016 Sb. všechny jednotlivé složkové zákony z oblasti práva životního prostředí obsahovaly vlastní úpravu promlčení správního deliktu, a v souladu s příslušnými ustanoveními (§ 5 odst. 2 zákona o ČIŽP a § 88 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny) k promlčení stěžovatelkou spáchaných správních deliktů nedošlo. Nejedná se tak ani o mezeru, kterou by bylo možné doplnit analogií s přestupkovým zákonem č. 200/1990 Sb., ve znění účinném do 30. 9. 2015. Po dobu řízení přitom nedoznala citovaná ustanovení žádných změn, až dne 1. 7. 2017 nabyl účinnosti nový přestupkový zákon. Podle žalovaného lze v případě správních deliktů dle zákona o ČIŽP uvažovat, že v daném případě je nová úprava, která počítá se zánikem odpovědnosti nejpozději do 5 let, pro stěžovatelku příznivější, avšak k zániku odpovědnosti přesto nemohlo dojít, neboť od doby spáchání do nabytí právní moci žalovaného rozhodnutí uplynuly 2 roky a 301 dnů. U správních deliktů dle zákona o ochraně přírody a krajiny nová úprava není pro stěžovatelku příznivější.

[14] K odkazu stěžovatelky na e-článek týkající se kůrovcové kalamity žalovaný uvedl, že Moravskoslezské Beskydy, ve kterých se katastrální území Dolní Lomná nachází, není coby geomorfologický celek mezi katastrálními oblastmi dle výše uvedeného článku vůbec zahrnut. Odkázal pak na jiný článek zveřejněný na téže webové stránce, z něhož se podává, že objemy kůrovcového dříví se zvyšovaly v důsledku sucha, které panovalo v roce 2003 a dále pak až v roce 2015. V roce 2012, kdy byl spáchán správní delikt stěžovatelkou, bylo kůrovcového dřeva vytěženo mnohem méně a jedinou částí Moravskoslezských Beskyd, kde se projevoval kůrovec ve zvýšeném stavu, byla přičleněná samostatná část hory Ondřejník. Ze spisu přitom nevyplývá, že by byl v roce 2012 na lesním hospodářském celku Jablunkov, ve kterém se k. ú. Dolní Lomná nachází, evidován kalamitní stav. Žalovaný také zdůraznil, že i kdyby v dané oblasti přemnožení lýkožroutů dosahovalo kalamitního stavu, tak postup, který stěžovatelka zvolila, nebyl v souladu se zákonem o ochraně přírody a krajiny ani s lesním zákonem. Tvrzení stěžovatelky, dle kterého byla realizována pouze zásadní ochranná opatření k zabránění vývoje, šíření a přemnožení hmyzích škůdců, pak bylo v řízení řádně prověřeno a vypořádáno.

[15] K poslední námitce stěžovatelky žalovaný poukázal na nesoulad v objemu vytěženého dříví s výzvami k vytěžení kůrovcem napadených stromů a s písemným upozorněním odborného lesního hospodáře, že jinou těžbu nelze realizovat. Tvrzení stěžovatelky, že se žalovaný nezabýval otázkou realizace nahodilé těžby, pak s odkazem na strany 8 a 9 svého rozhodnutí a na protokol o svědecké výpovědi odborného lesního hospodáře označil za neodpovídající skutečnosti.

Stěžovatelka podle žalovaného těžila především stromy lýkožrouty nenapadené, včetně listnatých stromů, a rovněž nechala odstranit i odrostlou bukovou přirozenou obnovu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), posuzoval, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[17] Stěžovatelka předně namítala tzv. jinou vadu řízení před soudem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., spočívající v tom, že městský soud opomenul jednat s obcí Dolní Lomná jako s osobou zúčastněnou na řízení. Jedná se o obec, na jejímž územní došlo ke spáchání shora uvedených správních deliktů. Tato obec byla účastníkem správního řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu.

[18] K této námitce Nejvyšší správní soud pouze ve stručnosti konstatuje, že soudní řízení správní je ovládáno zásadou dispoziční a také zásadou *vigilantibus iura scripta sunt*, podle které má každý aktivně a důsledně dbát svých práv. Pokud by měla obec Lomná za to, že byla opomenuta jako osoba zúčastněná na řízení v řízení před městským soudem, je pouze na ní, aby se proti postupu městského soudu zákonem stanoveným způsobem bránila. Stěžovatelka nemůže v řízení o kasační stížnosti hájit práva jiného účastníka řízení.

[19] Stěžovatelka má dále za to, že její odpovědnosti za spáchání předmětných správních deliktů zanikla.

[20] Stěžovatelce lze přisvědčit do té míry, že k zániku odpovědnosti za správní delikt uplynutím času (prekluzí) musí správní soudy všech stupňů ve smyslu § 109 odst. 2 s. ř. s. přihlížet z úřední povinnosti (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 2. 2009, sp. zn. II. ÚS 1416/07 a ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07, a na ně navazující judikaturu Nejvyššího správního soudu – např. rozsudek ze dne 2. 4. 2009, č. j. 1 Afs 145/2008 - 135, publikovaný pod č. 1851/2009 Sb. NSS, ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39, publikovaný pod č. 845/2006 Sb. NSS, či ze dne 30. 4. 2009, č. j. 5 As 73/2008 – 17). V nyní projednávaném případě však k prekluzi odpovědnosti za správní delikty spáchané stěžovatelkou v průběhu řízení nedošlo.

[21] Jak správně poznamenal žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti, až do účinnosti přestupkového zákona č. 250/2016 Sb., tj. do 1. 7. 2017, obsahovaly jednotlivé zákony z oblasti práva životního prostředí vlastní úpravu zániku odpovědnosti za správní delikty. Stěžovatelce tak nelze dát za pravdu, že v otázce zániku její odpovědnosti za spáchané správní delikty by bylo třeba užít analogie a postupovat podle § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění před novelou provedenou zákonem č. 204/2015 Sb.

[22] Stěžovatelka byla postižena za spáchání správních deliktů podle § 4 písm. a) a c) zákona o ČIŽP, a podle § 88 odst. 1 písm. a) a § 88 odst. 2 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny. Ke spáchání správních deliktů došlo dne 3. 12. 2012, správní řízení bylo zahájeno doručením oznámení o zahájení řízení stěžovatelce dne 26. 7. 2013 a rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 30. 9. 2015.

[23] Zánik odpovědnosti stěžovatelky za správní delikty podle § 4 písm. a) a c) zákona o ČÍŽP bylo třeba v době vydání správních rozhodnutí posuzovat podle § 5 zákona o ČÍŽP, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Podle jeho odstavce 2 platilo, že „řízení o uložení pokuty lze zahájit jen do jednoho roku ode dne, kdy se inspekce dověděla o porušení povinností uvedených v § 4 tohoto zákona, nejpozději však do tří let od doby, kdy k porušení těchto povinností došlo.“ Zákon nestanovoval žádnou objektivní lhůtu, v níž by mělo být rozhodnutí o daném správním deliktu vydáno, což odporuje ústavnímu principu právní jistoty, vyjádřenému v čl. 1 odst. 1 Ústavy. Standardním projevem tohoto principu je i stanovení zákonných lhůt pro provedení procesních úkonů, ať již ze strany správního orgánu nebo účastníků řízení, či jinak dotčených osob (k tomu viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. j. 9 As 33/2014-53). V nyní posuzované věci však tento deficit právní úpravy nemohl stěžovatelce způsobit jakoukoli újmu, neboť její deliktní jednání bylo správními orgány projednáno a řízení o něm bylo pravomocně skončeno ještě v rámci otevřené subjektivní lhůty; z logiky věci přitom vyplývá, že objektivní lhůta pro projednání správního deliktu nemůže být nikdy kratší, než lhůta subjektivní. Tvzení stěžovatelky, že k určení objektivní lhůty pro uložení pokuty měla být přiměřeně aplikována odpovídající úprava tehdy účinného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, je tedy liché, neboť úvahy o určení délky objektivní lhůty pro rozhodnutí o správním deliktu nebylo nutné provádět.

[24] Co se týče správních deliktů podle § 88 odst. 1 písm. a) a § 88 odst. 2 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny, ty bylo nutno v době vydání správních rozhodnutí posuzovat podle § 88 odst. 4 téhož zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Podle tohoto ustanovení platilo, že „pokutu podle odstavců 1 a 2 lze uložit nejpozději do tří let ode dne, kdy k protiprávnímu jednání došlo.“ Jednalo se tedy o objektivní lhůtu 3 let, do jejíhož uplynutí musí být o spáchání správního deliktu pravomocně rozhodnuto (subjektivní lhůta zde stanovena nebyla). Jak bylo uvedeno výše, ke spáchání správních deliktů došlo dne 3. 12. 2012 a rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 30. 9. 2015, tj. necelé tři roky ode dne spáchání správního deliktu. Ani v případě správních deliktů podle § 88 odst. 1 písm. a) a § 88 odst. 2 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny tak nelze hovořit o zániku odpovědnosti stěžovatelky.

[25] Námitka stěžovatelky týkající se zániku odpovědnosti za spáchané správní delikty tedy není důvodná.

[26] Stěžovatelka dále namítala, že při zjišťování skutkové podstaty věci došlo k porušení zásady materiální pravdy a zásady vyšetřovací, jelikož správní orgány nevzaly v potaz skutečnost, že na území České republiky od rozhodné doby dochází ke zhoršování kúrovkové kalamity.

[27] K této námitce Nejvyšší správní soud předně připomíná, že jádro soudního přezkumu rozhodnutí správních orgánů se soustředí v řízení před krajským (zde městským) soudem. S tím souvisí i poměrně striktní pravidla o koncentraci řízení a možnosti vymezení žalobních bodů (tzn. též vymezení rámce soudního přezkumu) pouze ve lhůtě pro podání žaloby (viz § 71 odst. 2 s. ř. s.). V řízení před krajským soudem může být také prováděno dokazování (viz § 52 s. ř. s., resp. § 77 s. ř. s.).

[28] Řízení o kasační stížnosti, jakožto mimořádném opravném prostředku proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, je naproti tomu řízením, v jehož průběhu je Nejvyšším správním soudem přezkoumávána zákonnost posouzení věci a postupu krajského soudu. Jelikož rámec soudního přezkumu byl předurčen již v řízení o žalobě, není v řízení o kasační stížnosti přípustné uplatňovat nové důvody či skutečnosti nastalé až po vydání napadeného rozhodnutí (viz § 104 odst. 4 s. ř. s. a § 109 odst. 5 s. ř. s.). Důvody, které lze

v kasační stížnosti s úspěchem uplatnit, se tedy musí upínat právě k napadenému rozhodnutí krajského soudu (viz usnesení NSS ze dne 3. 6. 2003, sp. zn. 6 Ads 3/2003). To je též jedním z důvodů, proč Nejvyšší správní soud zpravidla neprovádí dokazování a rozhoduje bez jednání, pouze na základě obsahu příslušných spisů (viz § 109 odst. 2 s. ř. s.).

[29] V uvedené námitce stěžovatelka spatřuje naplnění kasačního důvodu obsaženého v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., konkrétně vadu řízení před soudem spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost vydaného rozhodnutí. Aby však mohl být tento důvod kasační stížnosti úspěšně uplatněn v řízení o kasační stížnosti, musí obdobně formulovanou námitku stěžovatel vznést prvotně již v podané žalobě. V kasační stížnosti pak musí tvrdit, že tuto procesní vadu namítal důvodně již v podané žalobě, ovšem krajský soud jeho názoru nepřisvědčil a neshledal, že by tvrzená vada zakládala důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.

[30] V projednávaném případě však uvedená námitka nebyla stěžovatelkou v žalobě proti rozhodnutí žalovaného uplatněna. Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbylo než konstatovat, že tato námitka obsahuje tzv. skutková a právní nova ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. a § 109 odst. 5 s. ř. s., jejichž uplatnění není v řízení o kasační stížnosti přípustné.

[31] Závěry uvedené v předchozím odstavci pak lze vztáhnout i na posledně uplatněnou námitku stěžovatelky, podle které skutková podstata, z níž správní orgány vycházely, je v rozporu s obsahem spisu. Podle stěžovatelky bylo nesprávně rozhodnuto o tom, že se v jejím případě jednalo o těžbu úmyslnou, navzdory tomu, že součástí správního spisu jsou příписy od společnosti Lesy České republiky, s.p., jejichž obsahem je výzva k provedení nahodilé těžby kůrovcového dříví.

[32] K uvedené námitce je nutno konstatovat, že v této podobě nebyla ve lhůtě pro podání žaloby uplatněna, městský soud proto neměl důvod se k dané skutečnosti výslovně vyjadřovat. Návrh stěžovatelky na provedení dokazování listinami předloženými při jednání, na který stěžovatelka upozorňuje v kasační stížnosti, pak městský soud odmítl pro nadbytečnost, protože předmětné listiny jsou součástí správního spisu, čehož si byl soud při posuzování věci vědom.

[33] Nad rámec uvedeného je pak třeba dodat, že tvrzení stěžovatelky, podle kterého se s uvedenou skutečností správní orgány nevyřadily, není pravdivé (viz zejména stranu 8 a 9 rozhodnutí žalovaného), a dokonce se jeví být účelovým. Je totiž sice pravdou, že stěžovatelka byla písemně vyzvána odborným lesním hospodářem, aby odstranila konkrétní kůrovcem napadené stromy (nejprve 36 ks stromů a následně dalších 27 ks stromů). Vytěženy však byly i další stromy, včetně těch, na kterých se lýkožrouti vůbec nevyskytují, a stěžovatelka také nechala odstranit odrostlou bukovou přirozenou obnovu, přestože byla odborným lesním hospodářem písemně upozorněna na to, že jinou těžbu nelze realizovat.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze je zákonný. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[35] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaný náhradu nákladů výslovně neuplatnil a Nejvyšší správní soud

ani ze spisu neshledal, že by mu vznikly náklady překračující rámec běžné administrativní činnosti. Soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 24. listopadu 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu